



*Voor Aube, Achille en Toffietof, mijn allessies.*



# Pluk en Pluis

*Mathilde Stein*

# De weg naar terug

YIHA A A A A NINJAVIA!

LEMNISCAAT  ROTTERDAM

Van Mathilde Stein verschenen bij Lemniscaat:

*Bang Mannetje*

*Monsterlied*

*Van mij!*

*De kindereter*

*Prinses Pernilla en de reddende ridders*

*Juffrouw van Zanten en de zeven rovers*

*Beste Bregje Boentjes*

*Boelies kerstplan*

Tekst en illustraties: © Mathilde Stein 2022

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2022

ISBN 978 90 477 1487 3

NUR 282

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.*

Kijk voor meer informatie, lessuggesties en extra's op [www.lemniscaat.nl](http://www.lemniscaat.nl)

\*\*\*\*\*

‘Knaagt echt supergoed weg!’  
– *Nationale bond van ninjavia's*

\*\*\*\*\*

‘Dit boek kan platter!’  
– *Anti Ratten Brigade*

\*\*\*\*\*

‘¡Gracias tantas Pluk y Plus!’  
– *Prinses Miski*

\*\*\*\*\*

‘Yihaaaaa ninjavia!’  
– *Pluk*

\*\*\*\*\*

‘Stil nou. Ik probeer hier te eten, hè.’  
– *Plus*



## PROLOOG\*

\* Iets wat je moet weten voor het verhaal echt begint.

# RAMP IN PALEIS

**Er is een ramp gebeurd.  
In het paleis in de stad.  
Prinses Miski is daar op bezoek.  
Ze komt uit Peru. Een ver land.  
Onze prins schreef haar een  
brief.**

Hoi,  
wil je ijs  
in mijn paleis?

Miski zei: 'Oké.  
Proberen kan altijd.'  
Dus nu logeert ze bij onze prins.  
En die is nu verliefd op haar.  
Zegt hij:  
Zó verliefd  
dat hij wil  
dat Miski altijd blijft.

Euh...  
Wij van de krant denken: ja doei.  
Want Miski  
lijkt ons echt veel leuker  
dan die slomerd van een prins!

En bovendien...  
Nou goed.  
Daar komt ze nog wel achter.

O ja. Die ramp!  
Dat was dus dit:  
Miski had een ring.  
Van bij haar thuis. Uit Peru.  
Héél oud.  
Maar de prinses vond hem toch  
nog mooi.

Elke nacht legde ze de ring  
op het kastje naast haar bed.

Maar toen ze vannacht moest  
plassen...  
Iehhh!  
Nee!

Haar ring was weg.  
En... Zo gek:  
Nergens sporen van voeten.  
Geen enkel raam stond open.  
En ook de deur was nog heel.



Miski snapt het niet.  
De prins snapt het niet.  
De politie snapt het niet.  
Maar ze weten:  
Die ring moet terug.  
Want nu is Miski zó boos.

Ze wil niet blijven.  
Ze gaat naar huis!  
Weg uit dit stomme dievenland.

'Nee!' roept de prins. 'Toe, Miski!  
Blijf!

Die ring komt terug. Beloofd!  
Maar al zoekt de politie  
nog zo hard  
en echt overal...  
Ze vinden  
NIETS.

Geen ring.  
Geen boef.  
Alleen een prinses  
die haar koffer gaat pakken.

'Zo,' zegt Groothand. 'Dat is niet zo mooi!  
Hij slaat de krant dicht.  
En staat op om naar zijn werk te gaan.'



**1**

**EEN VRIEND VOOR PLUS**



## 1 BAL

Pluis zit in zijn hok.  
Lekker in de zon. Met zijn ogen dicht.  
Hij is een beetje aan het dromen.

Hee!  
Opeens komt er een wolk voor de zon.  
Pluis schrikt wakker.  
In de lucht ziet hij een bal.  
Een zwarte bal met heel veel haar.  
En die haarbal  
komt naar hem toe!  
Help!

‘Ha Pluissie,’ zegt Groothand  
hoog boven Pluis z’n kop.



Ah. Dus Groothand was de wolk.  
Hij staat voor de zon. Met die bal.  
Hij laat de bal zakken. En lacht.



‘Hee Pluis.  
Ik heb iets leuks voor je!’  
Sla? hoopt Pluis.  
Maar Groothand zegt:  
‘Dit is Pluk.  
Hij komt hier een tijdje wonen.  
Dus nu heb je een vriend.  
Gezellig, hè?’

Nou...  
Gezellig, gezellig...  
Pluis snuft.  
Misschien wil hij wel helemaal geen vriend.  
Want Pluis houdt van rustig.  
Pluis houdt van kalm.  
Maar nu met die rare Pluk...

Kijk dan!  
Pluk rent rondjes door het hok.  
'Yihaaaaa!'  
Wel vijftig keer.  
En echt keihard.  
'Yihaaaaa! Piep-piep!'

Pluis wordt er duizelig van.  
Maar Groothand lacht.  
'Ik zie het al. Dat zit wel goed.  
Nou, dag Pluis.  
Dag Pluk.  
Veel plezier samen.'

## 2 STOM

Samen?  
Hoezo, samen?  
Niemand heeft mij iets gevraagd,  
denkt Pluis knorrig.  
Het is hier geen hotel!  
Hij is niet snel boos.  
Maar dit, dit vindt hij echt niet leuk.

Het lijkt wel of er een tornado in het hok is.  
Die stomme Pluk holt maar door.  
Piep-piep!  
Het hooi vliegt alle kanten op.  
Zo kan Pluis toch niet rustig eten?  
Hij haalt diep adem.  
'Hee! Hoo!'





'Okeee!'  
Pluk remt meteen.  
'Pit-stoop!'  
Tankeeen!'



Vrolijk neemt hij een slokje water.  
'Lekker fris!'  
Getsie, denkt Pluis.  
Wat je fris noemt.  
Dat is wel mijn bakje waar hij uit drinkt!

Dan duikt Pluk met zijn kop  
in de voerbak van Pluis.

'Lekker vers!'  
Yuk, denkt Pluis.  
Dat zijn wel mijn brokjes waar hij van eet!

Daarna ziet Pluis een tijdlang  
alleen nog maar haar.  
Een heleboel haar.  
Haar dat knaagt.  
En haar dat smakt.  
Pluis kijkt steeds ongeruster.  
Nee toch!  
Pluk moet stoppen!  
Straks is er niets meer over!  
Straks eet hij alles op!

'Oi! Eh, Pluk-dinges...'

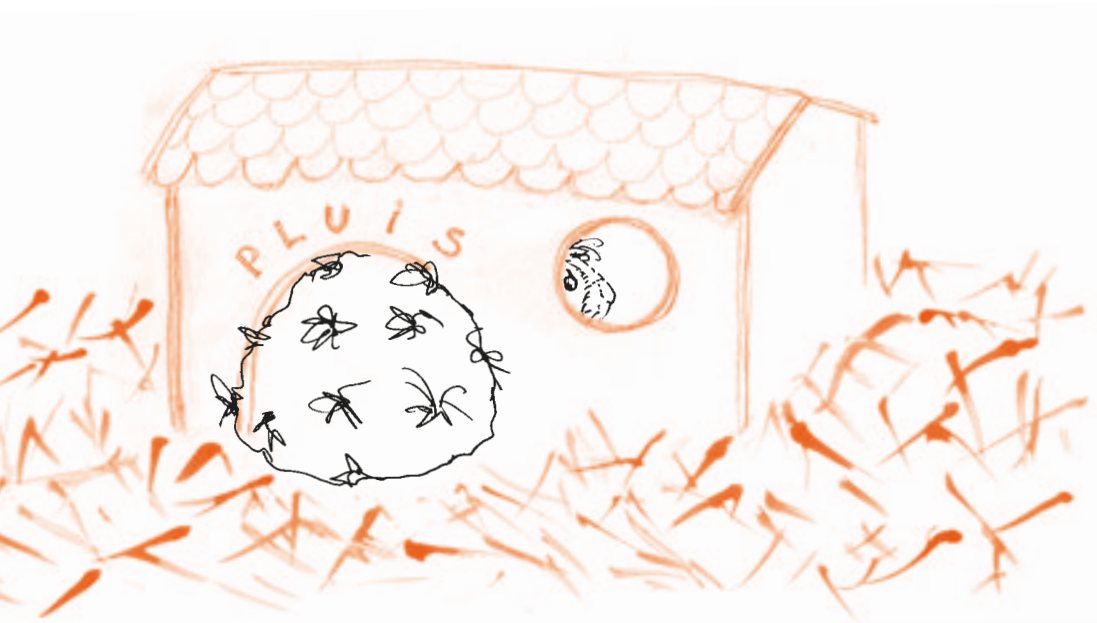
'Ja?' zegt Pluk.  
Hij doet zijn kop omhoog  
en kijkt Pluis vrolijk aan.  
'Ik ben er weer klaar voor.  
Ren je mee?'  
En daar gaat hij weer.  
'Yihaaaaa!'

### 3 PRRRROET

Pluis geeft het op. Die Pluk is gek.  
Knorrig gaat Pluis zijn slaaphuisje in.  
Hij gaat met zijn billen naar de ingang zitten.  
Zo kan er lekker niemand bij!

In het huisje is geen licht.  
Er zijn geen brokjes. En er is geen water.  
Maar... er is tenminste ook geen Pluk!

Na een tijdje voelt Pluis een neus tegen zijn billen.  
'Pluis?  
Pluis, ik ben het!  
Pluk!'



Ja, hèhè, denkt Pluis.  
Zoveel cavia's lopen er hier  
nou ook weer niet rond!  
Maar hij zegt niets.

'Pluis? Kom je ook rennen?'  
Pluis zegt nog steeds niets.  
'Wil je soms liever een ander spel doen?  
Of wil je... kletsen?'

Kletsen?  
Met die Pluk zeker.  
Pluis vindt dat hij precies het goede antwoord weet.  
En dat antwoord is...  
prrrroet.  
Een grote, vette, dikke, vieze cavia-stink-scheet.  
Recht in de neus van Pluk.  
Ha. Net goed!

## 4 MENSEN

Pluis zit nog steeds in zijn huis.  
Pluk is gestopt met rennen.  
Hij duwt ook niet meer met zijn neus.  
In elk geval niet tegen de billen van Pluis.

Dan hoort Pluis de deur openslaan.  
De deur van de keuken.  
Hoera! De school is uit.  
De kleine mensen zijn terug!

Pluis piept blij.  
'Aaihand! Kleurhand! Kleinhand!  
Hier ben ik!  
Hier, hier, hier!'

Ja! Ze komen zijn kant op.  
Alle drie samen. Dat is bijzonder!  
Ze hebben vast heel veel zin om Pluis te zien.  
'Papa,' hoort Pluis Kleinhand zeggen.  
'Papa, is hij er al?'  
Natuurlijk ben ik er al, denkt Pluis vrolijk.  
Ik ben er toch altijd!

Hij draait zich vast om in zijn huisje.  
Hij hoort de koelkast al opengaan.  
Jaaa... De la met groente...  
Lekkerrrr!  
Wat zal hij krijgen vandaag?  
Wortel? Komkommer? Sla?  
Of misschien wel wat hij echt  
het áller-lekkerste vindt?  
Zou het... appel zijn?



Jaaa! denkt Pluis.  
Hij moet er bijna van huppelen.  
Hij ruikt appel!  
Nu piept hij nóg harder.  
'Aaihand!  
Kleurhand!  
Kleinhand!  
Ik wil, ik wil, ik wil!

En daar zijn ze. Bij het hok.  
'Wat is-ie lief!' zegt Aaihand.  
'Té schattig!' zegt Kleurhand.  
'En zo zacht,' zegt Kleinhand.

Ja.  
In zijn huisje knikt Pluis tevreden voor zich uit.  
Ja, zo is het precies.  
Mooi zo. Ze weten het nog.  
Hij is lief, en schattig, en zacht.  
'En wat ziet-ie er grappig uit.'  
'Nou hè. Met die lange haren!'

Huh?  
Pluis kijkt verbaasd naar zijn vacht.  
Zijn haartjes zijn wel zacht.  
Maar lang...? Rare mensen!

## 5 APPEL

Het ruikt nu echt ontzettend naar appel.  
'Kom dan...' roept Aaihand.  
'Kom, kom, kom?'  
'Ja, ja, ja!' piept Pluis.  
Natuurlijk komt hij!  
Hij steekt zijn kop al uit de deur.  
Hij wil zijn slaaphuisje al uitgaan.  
Maar nog voor hij helemaal buitenstaat...

'Jaaa! Goed zo! Kom maar!  
Lust je dit? Lekker hè?  
O, papa, wat een schatje!'

Hè? Pluis blijft stokstijf staan.  
Wel potjanstrootjes!  
Ja, daar zijn de kleine mensen.  
En ja, ze hebben een appel.  
Zelfs een heel grote.  
Een glanzende, sappige, rode appel.  
Maar...  
Nee hè!  
Daar heb je die stomme, stomme Pluk weer!  
Dus tegen wie zeggen de mensen  
hun lieve woordjes?



Wie aaien ze?

En aan wie geven ze DE HELE APPEL?

Grrr.

Pluis heeft er nu echt helemaal ontzettend verschrikkelijk genoeg van.

Boos stampt hij zijn huisje weer in.

Als ze Pluk zo leuk vinden, nou, dan, dan...

Pluis weet niet precies wat.

Dat moet hij nog even bedenken.

Maar één ding weet hij al wel.

Hij komt nooit, echt nooit meer uit zijn huisje!

Echt nooit meer.

## 6 VRAAG

‘Pluis?’

Het is nu donker buiten.

Alle mensen in huis zijn al naar bed.

‘Pluis?’

Pluk piept heel zachtjes.

‘Pluis, mag ik erbij?’

‘Nee,’ bromt Pluis.

Hij is nog steeds boos.

‘Dat ik mijn hok met je moet delen, oké.

Maar niet ook nog mijn slaaphuisje.

Kijk eens wat er boven de deur staat?

Nou?’

Pluk moet goed kijken om de letters te zien in het donker.

Hij knijpt zijn oogjes halfdicht.

‘P-L-U...’

‘Precies,’ zegt Pluis.

‘PLUIS.

Niet PLUK.

Dus!’

‘Maar...’ zegt Pluk zachtjes.

‘Ik had gedacht...’

Hij snuft een beetje.

'Nou ja, ik had gehoopt...'  
'Vooral lekker verder hopen!' moppert Pluis.  
'Maar niet bij mij.'

Een kwartier gaat voorbij.  
En nog één.  
De klok buiten op straat slaat middernacht.  
'Toe nou, Pluis,' snuft Pluk.  
'Alsjeblieft?'  
Hij klinkt opeens een beetje bang.  
'Het hok is zo groot.  
's Nachts wil ik graag klein.  
Met een dakje.  
Ik wil zo graag... bij jou.'

Pluk vraagt het héél zachtjes.  
'Ik hoef maar een piepklein hoekje.  
En ik zal niet rennen. Beloofd.'  
'Hrmpf,' bromt Pluis.  
Maar hij draait zich wel om.



## 7 JA

'Je ruikt naar appel,' snuft Pluis.  
'Ja!'  
Pluk kijkt blij.  
'Wil je proeven?'  
'Hè?' zegt Pluis.  
'Jij kreeg die appel toch?'  
'Ja,' zegt Pluk.  
'Maar hij was ook voor jou.  
Dat weet ik zeker.  
Alleen jij zat binnen. In het Pluis-huis.  
Met je billen naar de deur.  
Dus...'  
'Ja,' zegt Pluis treurig.  
Hij snapt het maar al te goed.  
Dag appel.  
Dag sappige, glanzende, rode, lekkere appel.  
'Nou...' zegt Pluk weer.  
'En toen...'  
'Laat maar,' bromt Pluis.  
'Ik wil er niet meer aan denken.'  
'Wil je er wel aan proeven?' vraagt Pluk.

Wat?  
Opeens is Pluis klaarwakker.



Zijn maag knort.  
Proeven? Hoe dan, wat dan, waar dan?

‘Hier,’ zegt Pluk.  
Hij duwt iets naar Pluis toe.  
Iets groots. Iets ronds.  
Iets dat zelfs in het donker nog glanst.  
Iets dat ontzettend lekker ruikt.

‘Heb jij die appel... bewaard?’  
Pluis kan het bijna niet geloven.  
‘Tuurlijk.’  
Pluk knikt.  
‘Kunnen we samen eten.  
Dat doen vrienden toch?’  
Pluis ruikt aan de appel.  
Hij neemt een hap.  
Hij doet zijn ogen dicht, zó lekker is het.  
En opeens wordt hij helemaal blij vanbinnen.

Misschien,  
heel misschien...  
Misschien wil hij toch wel een vriend.  
Zelfs  
als die vriend  
alsmaar rondjes rent.